

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու քեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Փետրվար, 2015թ.
N 2 (64)

Հոյս է փնտրում 2009թ. Հայիսից

ՆԱԽԱՆՁԻ ՄԱՍԻՆ

ԱՐՅՈՒՆԸ ԽՈՍՈՒՄ Է

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2015թ., №2 (64)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նախանձի մասին.....	1
Նրահատ Գնիրբեկյան Արյունը խոսում է.....	4
Ն.Ողնևսկի Տխուսին նայելով.....	7
Ասարծու դաքաստանն Իր ժողովրդին հալածողի հետ.....	9
Վկայություն Նա փոխեց իմ կյանքը.....	10
Վկայություն Խնդրեցե՛ք, ու պիտի փրվի.....	12
Վկայություն Օրհնեցե՛ք, ոչ թե անիծեք.....	13
Հնամաշ սվիտերը.....	14
Լույս՝ խավարի մեջ.....	15
Սիրան փափի աղոթքը.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՆԱԽԱՆՁԻ ՄԱՍԻՆ

«Վասն զի սերը մահուան պէս զօրաւոր, ու նախանձը
գերեզմանի պէս խիստ է» **Երգ երգոց 8:6**

Ծննդոց 4-րդ գլխում կարդում ենք, որ Ադամն ու Եվան երկու որդի ունեցան՝ Կայենն ու Աբելը: Նրանք երկուսն էլ զոհ մատուցեցին Տիրոջը: Տերն ընդունեց Աբելի զոհը, բայց Կայենին ու նրա ընծային չնայեց: Կայենը խիստ բարկացավ ու գլուխը կախեց: Նախանձը նրան հասցրեց այն աստիճանի, որ նա սպանեց իր եղբայր Աբելին ու դարձավ առաջին մարդասպանը:

Նախանձը մարդու ներսում է և գոյություն ունի նրա ծնված օրվանից, այն արտահայտվում է ուրիշների հեղինակության դեմ պայքարելիս, նպատակն է հասնել իր հասցեին գովեստի ու հարգանքի:

Նախանձի արտահայտությունը երևում է մաև երեխաների մեջ ու մեզ շրջապատող մարդկանց կյանքում: Նախանձի լուրջ դրսևորում մենք տեսնում ենք նախահայր Հակոբի տասներկու զավակների մեջ: Նրանք նախանձեցին Հովսեփին, որ ուներ իր հոր բարեհաճությունն ու Աստծու օրհնությունը: Հովսեփի եղբայրները չկարողացան հանդուրժել, որ հայրը նրան ավելի էր սիրում, քան իրենց: Նախանձը հանգեցրեց եղբայրասպա-

նության որոշման, Հովսեփի ստրկությանն ու երկարատև տառապանքին: Շատ կարևոր է այսօր ուշադրություն դարձնել դրան՝ չստորացնելու համար նրանց, ում Աստված առանձնացնում է հատուկ ծառայության համար: Նախանձով լցվածներն իրենց ճանապարհից կհեռացնեն բոլորին, միայն թե իրենք իշխեն:

Երբ քննում ենք Դավիթ թագավորի տասներկու որդիների կյանքը, տեսնում ենք, թե Աբիսողոմն ինչպես էր փափագում իշխանության ու թագավորության, չնայած հրաշալի հասկանում էր, որ անդրանիկության իրավունքը պատկանում է Ամնոնին:

Նա չցանկացավ հաշտվել դրա հետ: Լինելով Դավթի 3-րդ որդին՝ Աբիսողոմը ստորացնում էր իր եղբայրներին՝ մեծամտանալով և հույսը դնելով իր գեղեցկության վրա: Նա մտովի իրեն տեսնում էր թագավորական գահին: Բայց դրա համար անհրաժեշտ էր վերացնել Ամնոնին, այնուհետև՝ Ժողովրդի մեջ հեղինակություն ձեռք բերել: Աբիսողոմն այդ ուղղությամբ համառ աշխատանք էր տանում:

Աբիսողոմի նախանձը հանգիստ

Պեթրովաթ, 2015թ., ՁԿ2 (64)

չէր տալիս նրան: Վերջապես նա սպանեց Ամնոնին՝ խնջույքը վերածելով մեծ ողբի: Այս արարքով նա վախեցրեց իր բոլոր եղբայրներին: Բայց Աբիստողոմին անհրաժեշտ էր նաև հեղինակություն ձեռք բերել, ուստի Իսրայելում իրեն ենթարկվել ցանկացողներին քծնում էր, գրկում, համբուրում և ասում. «Օ՛, եթե միայն ինձ այս երկրի վրա դատավոր դնեին... ես ճշմարիտ դատ կվարեի» Բ Թագ. 15:4: Այդ ընթացքում նա չարախոսում էր՝ ասելով, թե թագավորը ոչ ճիշտ վերաբերմունք ունի ժողովրդի կարիքների նկատմամբ:

Որոշակի հեղինակություն ձեռք բերելով՝ Աբիստողոմն իր ետևից տարավ մույնիսկ հասարակ մարդկանց, որոնք չէին կասկածում Դավթին: Նա ապստամբեց հոր դեմ՝ ցանկանալով գահընկեց անել Դավթին ու տիրանալ նրա թագավորությանը:

Այդպես էլ այսօր ոմանք չեն վախենում կրկնել Աբիստողոմի չար դիտավորությունները: Նրանք շարունակում են չարախոսել ուրիշներին՝ իրենց հեղինակությունը բարձրացնելու համար: Նրանք ցանկացած առիթ օգտագործում են այդ նպատակի համար: Շողոքորթությամբ շահում են պարզամիտ մարդկանց սրտերը, որպեսզի ժողովրդի օգնությամբ մերժեն նրանց, ում պատկանում են օրհնությունն ու ծառայությունը:

Նրանք չեն վախենում ստորացնել մույնիսկ իրենց հավատի հայրերին: Հալածում, հետապնդում են մույնիսկ

նրանց, ովքեր հավատի մեջ ծնել են իրենց:

Սուրբ Հոգու գործությունը պատկանում է բոլորին, ովքեր հավատում են Նրան: Աստված Քրիստոսի հոգին և շնորհքի գործությունն ուղարկում է Տիրոջը ծառայողներին: Քրիստոսն ասաց. «...իմիներս պիտի առնե ու ձեզի պատմե» Հովհ. 16:15:

Եթե մի բան կատարվում է մեր հասկացողության շրջանակից դուրս, դա չի նշանակում, որ նախանձելով պետք է արգելենք նրանց, ովքեր մեր հավատի միաբանությունից չեն: Հիսուսն Իր աշակերտներին ուղարկեց Սամարիայի գյուղերը, որպեսզի մինչև Իր գալը ամեն բան պատրաստեն: Սամարացիները չցանկացան ընդունել Քրիստոսին: Աշակերտները, նախանձից դրդված, առաջարկեցին Եղիայի մման երկնքից կրակ իջեցնել ու ոչնչացնել նրանց:

Քրիստոսը, տեսնելով, որ նրանք նախանձախնդիր են ոչ թե սամարացիների փրկության, այլ Իր հեղինակության համար, ասաց. «Չգիտեք, թե ինչ հոգու տեր եք դուք»: Նա պատրաստ էր ցածրանալու հանուն այդ գյուղի փրկության: Հետագայում Սուրբ Հոգու միջոցով նրանց մոտ ուղարկեց Փիլիպոսին, և սամարացիները փրկվեցին Հիսուս Քրիստոսի անունով:

Մեկ այլ դեպքում աշակերտները հանդիպեցին մի մարդու, որն իրենց հետ չէր շրջում, բայց Հիսուսի անունով դևեր էր հանում: Նրանք արգելեցին

անել դա: Բայց Հիսուսը նրանց արածին հավանություն չտվեց՝ ասելով. «....Մի արգելեք... քանզի ան որ մեզի հակառակ չէ, մեր կողմեն է: Վասն զի ով որ ձեզի գաւաթ մը ջուր խմցնէ իմ անունովս՝ թէ դուք Քրիստոսինն էք, ճշմարիտ կ'ըսեն ձեզի, Անիկա իր վարձքը պիտի չկորսնցնէ» Մարկ. 9:38-40:

Զգուշացե՛ք նախանձից, այն կարող է խափանել Աստծու գործը և արգելել նրանց, ովքեր ձեզ հետ չեն և չեն աջակցում ձեզ:

Նախանձը մտքից անկախ ծնում է վիրավորանք, բարկություն, վեճեր, ստորացնում է ուրիշներին ու Եկեղեցու մեջ հանգեցնում է բաժանումների:

Շատ բան կարելի է սովորել՝ անդրադառնալով Սոդոմոնի մաստունի դատին: Նրա մոտ երկու կին եկան երեխայի հետ: Առաջին կինը հաստատում էր, որ հա-

րևանուիին գիշերը գողացել է իր կենդանի երեխային ու փոխարենը մեռած երեխային դրել: Մյուս կինը հակառակն էր հաստատում: Ե՛վ մեկը, և՛ մյուսը պահանջում էին հենց իրեն հանձնել երեխային: Սողոմոնն առաջարկեց սրով կիսել երեխային, մի կեսը տալ մի կնոջը, մուս կեսը՝ մյուսին:

Այդ ժամանակ երեխայի մայրը, անհանգստանալով և ցավելով իր որդու համար, խնդրեց չսպանել նրան՝ թեկուզ կորցնելու գնով: Իսկ մյուսը սառնասրտորեն ասաց. «Կիսեք, թող ոչ ինձ լինի, ոչ էլ նրան»: Այս կինն այքան էր լցված նախանձով, որ պատրաստ էր տեսնելու, թե ինչպես են սրով կիսում նորածին մանուկին:

Մայրը նա էր, ում սիրտը լի էր երեխայի նկատմամբ սիրով: Հանուն որդու նա խոնարհաբար զոհաբերեց իր մայրական զգացմունքները: Երեխան վերադարձվեց իսկական մորը: Երբ մարդը լցվում է նախանձով, նա մտածում ու պատրաստվում է չա-

րություն անել:

Գրված է. «Մի՛ նախանձիր, մի՛ նեղանար, որ չարություն չընես» Սաղմոս 37:8:

Նույնիսկ հռոմեացի զինվորները թույլ չտվեցին պատռել

Քրիստոսի պատմունճանը: Եկեղեցին Նրա փառքն ու գեղեցկությունն է: Չի կարելի սուր բարձրացնել և կիսել Քրիստոսի մարմինը՝ բաժանել Եկեղեցին: Թող քո կյանքի նպատակը լինի խոնարհությունը, սերն ու միաբանությունը, և նախանձը երբեք չդեկավարի քեզ:

Պեթրովաթ, 2015թ., ՁԶ (64)

ԱՐՅՈՒՆԸ ԽՈՍՈՒՄ Է

Կայենն ու Աբելը Ադամի ու Եվայի որդիներն էին:

Այնպես եղավ, որ մի օր Կայենը երկրի պտուղներից Տիրոջը ընծա տարավ: Աբելն էլ իր ոչխարների առաջնեկներից ու պարարտներից ընծա տարավ Տիրոջը: Տերն ընդունեց Աբելի ընծան, բայց Կայենին ու նրա ընծային չնայեց: Կայենը խիստ բարկացավ ու երեսը կախեց: Եվ Տերը Կայենին ասաց. «Ինչո՞ւ բորբոքեցար եւ ինչո՞ւ երեսդ կախեցիր. եթե բարիք ընես, ընդունելի չ'ըլլա՞ր: Եթե բարիք չընես, մեղքը դրան քով պառկած է. ան քեզի կը բաղձայ, բայց դուն տիրե՛ անոր վրայ»:

Նախանձը Կայենին այն աստիճանի հասցրեց, որ նա սպանեց իր եղբայր Աբելին ու դարձավ առաջին մարդասպանը:

Այս ամենը տեսնելուց հետո Տերը զոջալու հնարավորություն տվեց Կա-

յենին և ասաց. «Ո՞ր է քու եղբայրդ՝ Աբելը»: Ան ալ ըսաւ. «Չեմ գիտեր. միթէ ես իմ եղբօրս պահապա՞նն եմ»: Տերն ասաց. «Ի՞նչ ըրիր. քու եղբօրդ արիւնին ձայնը՝ գետինէն ինծի կբողոքե...»: Թեպետ Տերը Կայենին զոջալու հնարավորություն տվեց, բայց նա չզոջաց:

Հայտնություն 6:9-10-ում խոսվում է Աստծու Խոսքի ու Նրա վկայության համար սպանվածների մասին: «Եվ մեծ ձայնով աղաղակեցին ու ըսին. «Ով Սուրբ ու ճշմարիտ Տեր, մինչև ե՞րբ պիտի չդատես և մեր արեան վրեժը չլուծես երկրի բնակիչներեն»: Այստեղ նույնպես մենք տեսնում ենք, որ թե՛ Աբելի և թե՛ Աստծու Խոսքի ու նրա վկայության համար սպանվածները բողոքում էին ու պահանջում վրեժ լուծել: Թե՛ Աբելը ու թե՛ Աստծու Խոսքի ու նրա վկայության համար սպանվածներն արդարներ էին՝ իրենց հավատքի շնորհիվ:

Եբրայեցիս 11:4-ում գրված է. «Հաւատքով Աբել աւելի լաւ զոհ մատուցանեց Աստուծոյ՝ քան Կայեն, որով վկայուեցաւ թէ արդար էր, քանի որ Աստուած վկայեց իր ընծաներուն մասին. եւ անով՝ թեպէտ մեռաւ՝ տակաւին կը խօսի»: Այստեղ խոսվում է Աբելի արդար լինելու մասին: Մյուս կողմից մենք տեսնում ենք, որ արդար

Աբելի արյունը բողոքում էր և պահանջում, որ մեղքը պատժվի: Եթե մեղքը չպատժվի ու մարդիկ անպատիժ մնան, դա կլինի անարդարություն, իսկ Աստված արդար Աստված է ու երբեք ոչ մի անարդարություն թույլ չի տա:

Երբ Ադամն ու Եվան մեղք գործեցին, նրանք վնդովեցին եդեմական պարտեզից, ու Երկնքի արքայության դուռը մարդկության համար փակ էր մինչև մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի խաչելությունը:

Սիրելիներ, Քրիստոսի արյունը նույնպես խոսում է, Նա նույնպես արդար է: Սակայն Նրա արյունը ոչ թե բողոքում է, այլ բարեխոսում է: «...Եվ եթե մեկը մեղք գործելու ըլլայ, Հորը քով բարեխոս ունինք Հիսուս Քրիստոս արդարը: Անիկա մեր մեղքերուն քավությունն է և ոչ միայն մերիններուն, հապա բոլոր աշխարհի ալ» Ա Հովհաննու 2:1-2: Քրիստոսի արդար արյունը ոչ թե պահանջում է մեր մեղքերի պատիժը, այլ բարեխոսում է մեզ համար:

Սիրելիներ, առաջանում է հարց. մի՞թե Մեր Տեր Հիսուսը մեղքն անտես է անում ու չի պահանջում մեղքի արդարացի պատիժը: Օ՛, ո՛չ, սիրելիներ, եթե մեղքը չպատժվի, դա կլինի անարդարություն: Եթե նկատեցիք, Ա Հովհաննու 2:1-2-ում ասվում է. «...Հորը քով բարեխոս ունենք Հիսուս Քրիստոս արդարը...»: Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ շեշտվում է **Հիսուս Քրիստոս արդարը**: Այսինքն՝ Քրիստոսը, արդար լինելով, չէր կարող

բարեխոսել անարդարությամբ, Նրա բարեխոսությունը հիմք ունի ու օրինական է, քանի որ բարեխոսությունն անտես չի անում մեղքը: Աստծու Որդին չի կարող բարեխոսել առանց մեղքը պատժելու: Այդ էր պատճառը, որ Աստված ամբողջ աշխարհի մեղքն արդարացիորեն դրեց Իր Միածին Որդու վրա: «Վասնզի Աստուած գանիկա որ մեղք չէր գիտեր մեզի համար մեղաւոր սեպեց, որպէսզի մենք անոր միջոցով Աստուծոյ արդարներն ըլլանք» Բ Կորնթ. 5:21: Այո՛, Աստված դատապարտում է մեղքը ու ոչ թե մեզ, որ մեղավոր ենք, այլ՝ Նրան, Ով մեղքը չգիտեր, Ով երբեք մեղք չէր տեսել:

Քրիստոսի՝ Գողգոթայի խաչի վրա թափված սուրբ արյունը քավություն եղավ ամբողջ աշխարհի մեղքի համար: Հիմա Քրիստոսն Իր արդարությամբ բարեխոսում է քեզ համար:

Եբրայեցիս 12:24-ում կարդում ենք. «Եվ Հիսուսին, որ նոր ուխտին միջնորդ է ու սրսկուելու արյունին, որ Աբելի արյունեն ավելի աղեկ կխոսի»:

Սիրելի՛ հոգի, հիմա Հիսուս Քրիստոսի սուրբ արյունը արդար Աբելի

Պեպե՛վաթ, 2015թ., ՁՆ 2 (64)

արյան պես չի բողոքում ու չի պահանջում, որ քո մեղքը պատժվի, այլ «Աբելի արյունեն ավելի աղեկ կխոսի» ու Իր աստվածային արդարությամբ բարեխոսում է քեզ համար: Նա երկրի բնակիչներից չի պահանջում Իր արյան վրեժը, այլ ասում է. «Հայր, ների՛ր նրանց, որովհետև չեն հասկանում, թե ինչ են անում»:

Արդար Աբելի արյունը բողոքում ու պահանջում էր մեղքի պատիժը: Բայց արդար Քրիստոսը մեր մեղքերի պատիժը մեզանից չպահանջեց, այլ վերցրեց Իր վրա ու Ինքը պատժվեց: «Բայց անիկա մեր մեղքերուն համար վիրավորուեցավ և մեր անօրենություններուն համար ծեծուեցավ: Մեր խաղաղութեան պատիժը անոր վրայ եղավ, և անոր վերքերովը մենք բժշկվեցանք» Եսայեա 53:5:

«...Որովհետև ինք միշտ կենդանի է անոնց համար բարեխոս ըլալու» (Եբրայեցիս 7:25): Քրիստոսը այսօր, հենց այս պահին բարեխոսում է քեզ համար, եթե դու ուզում ես Քրիստոսի սուրբ արյան շնորհիվ գալ Աստծուն:

Քրիստոս արդարը մեր բարեխոսն է, մեր դատապաշտպանն է: Ինչպես ամեն մի դատապաշտպան օրենքներից ելնելով է պաշտպանում ամբաստանյալի դատը, այնպես էլ Քրիստոսի բարեխոսությունը մեզ համար օրինական հիմք ունի, և հիմքը սա է, որ մեղքի պատիժը կայացել է, թափվել է Աստծու Որդու սուրբ արյունը, ու վճարվել է գինը: Եթե մենք գումարենք ամբողջ աշխարհի մարդկանց մեղքերը, դրանք շատ քիչ ու աննշան են Քրիստոսի թափած մի կաթիլ արյան դիմաց: Քրիստոսի չարչարանքն Աստծու արդարությունը բավարարելու պահանջն է ու մեր հանցանքների պատիժը:

Սիրելի՛ ընթերցող, որքան էլ շատ լինեն քո մեղքերը, արի՛ Քրիստոսին հիմա, քանզի Նա հիմա էլ կենդանի է քեզ համար բարեխոս լինելու ու պաշտպանելու քո դատը Իր սուրբ արյունով:

**Հրահայր Ամիրբեկյան
Եպիսկոպոս**

Արելությունը կռիվներ է գրգռում, բայց սերը ծածկում է բոլոր հանցանքները:

Առակաց 10:12

Եթե մեկն ասում է «Ես սիրում եմ Աստծուն» և ասի իր եղբորը, նա սրահոս է, քանի որ եթե չի սիրում իր եղբորը, ում տեսնում է, ինչպե՞ս կարող է սիրել Աստծուն, ում չի տեսնում: Ու նրանից ունենք այս պատվերը, թե նա, ով սիրում է Աստծուն, իր եղբորն էլ պիտի սիրի:

Ա Հովհաննու 4:20-21

ՀԻՍՈՒՍԻՆ ՆԱՅԵԼՈՎ

Հովհաննես առաքյալը ներկայացնում է Հիսուսի հետ առաջին հանդիպման հուզիչ տեսարանը: Հիսուսն անցնում էր Հորդանանի ափամերձ ճանապարհով: Հովհաննես Մկրտիչն իր աշակերտների ուշադրությունը հրավիրեց Նրա վրա. «Ահա Աստծո Գառը...» Հովհ.1:36: Այդ լսելով՝ երկու աշակերտները գնացին Հիսուսի հետևից: Հիսուսը ետ նայելով տեսավ նրանց ու ասաց. «Ի՞նչ եք ուզում»: Նրանք էլ ասացին. «Ռաբբի, որտե՞ղ է քո օթևանը»: Հիսուսն ասաց. «Եկեք ու տեսեք»: Եվ նրանք գնացին Հիսուսի ետևից:

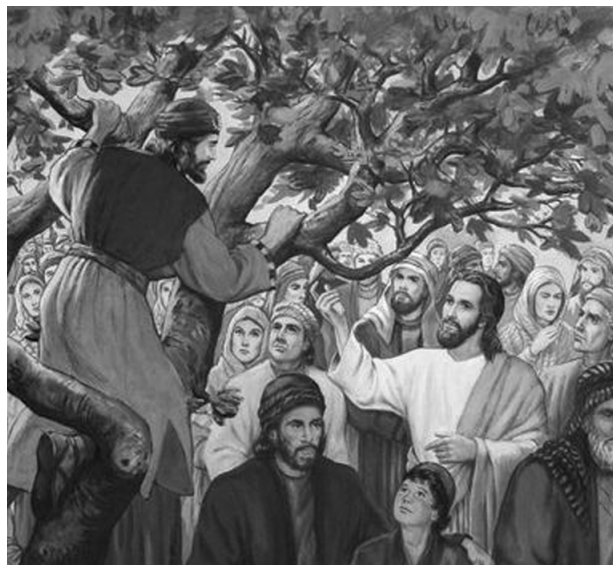
Ով Հիսուսին կնայի «սրտի աչքերով», ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը, ով Նրա հետ կխոսի աղոթքով, նա չի կարող չգնալ Նրա ետևից:

Աստված չի ուզում, որ մարդիկ Իր պատկերը՝ նկարը պաշտամունքի առարկա դարձնեն: Սակայն կա Նրա հոգևոր պատկերը՝ պայծառ, լուսավոր. Հիսուսի հոգու պատկերը, որը մեզ է ներկայացնում Ավետարանը: Հենց Նրան պետք է նայել, որպեսզի սիրտը սիրով բռնկվի: Միայն այդ դեպքում մարդը կարող է գնալ Քրիստոսի ետևից:

Առանց Նրան նայելու և Նրան հաղորդ լինելու անհմար է հավատքի գալ ու վերստին ծնվել: Հովհաննեսն իր

ուղերձն սկսում է «Կենաց Բանի վրայով, որ սկիզբն էր, որի համար լսեցինք, որ մեր աչքերով տեսանք, որին նայեցինք և մեր ձեռքերը շոշափեցին» խոսքերով, ապա շարունակում է. «Նա մեր մեղքերի քավությունն է և ոչ միայն մեր, այլև ողջ աշխարհի» Ա Հովհ.1:1, 2:2:

Հիսուսին ուղղված հայացքը փոխում է մարդուն: Երիթովցի մի կարճահասակ մարդ՝ Չաբեոս անունով, ուզում էր տեսնել Նրան, Ով փոխել էր իր ընկերոջ՝ հարկահավաք Ղևիի կյանքը, որը հետագայում դարձավ Մատթեոս ավետարանիչը: Չաբեոսը Հիսուսին տեսնելու համար բարձրացավ ծառը: Բայց Հիսուսը դրանից առաջ տեսավ Չաբեոսին և ասաց. «Չաբեոս, շուտ արա, իջի՛ր, որովհետև այսօր Ես քո տանը պետք է մնամ»: Չաբեոսն էլ շտապ իջավ և ուրախությամբ ընդունեց Նրան:

Պեյզեվաթ, 2015թ., ՓՆՁ (64)

Այդ հանդիպումն արձատարապես փոխեց Չաքեոսի կյանքը. «Տե՛ր, ունեցածիս կեսը կտամ աղքատներին, իսկ եթե մեկին հարստահարել եմ, չորեք-պատիկը կվերադարձնեմ»: Ահա սա է, որ Ավետարանն անվանում է **դարձ**:

Մենք մնանվում ենք նրանց, ում հետ շփվում ենք: Ես մի շատ հանգիստ, խելոք ընկեր ունեի, որն իր հայրենիքից ընկերոջից ընդունել էր այդ վատ հատկանիշը: Փոխանակ ինքն ազդեր նրա վրա և նրան դարձնե՞ր իր ման համեստ, ինքն էր ընկել նրա ազդեցության տակ և դարձել չարախոս: Սուրբ Գիրքը սովորեցնում է, որ այդպիսի ընկերներից պետք է փախչել: Ժողովրդական ասացվածքն ասում է. «Ասա ով է ընկերդ, կասեմ, թե ով ես դու»: Ահա, թե ինչո՞ւ է մեզ պետք Հիսուսի հետ սերտ կապ ունենալ: Հիսուսի հայացքը փոխում է մեր աշխարհայացքը. «Բայց մենք ամենքս, բաց երեսով Տիրոջ փառքը ինչպես հայելիի մեջ տեսնելով, նույն պատկերի համաձայն նորոգվում ենք» Բ Կորնթ. 3:18:

Հիսուսի հետ անձնական շփումը անձնական և նախապես նախապես սկիզբն է: «Եվ մինչ Հիսուսը քայլում էր Գալիլիայի ծովեզրում, տեսավ երկու եղբայրների՝ Պետրոս կոչված Սիմոնին և նրա եղբորը՝ Անդրեա-

սին, որոնք ծովը ուռկան էին նետում, որովհետև ձկնորս էին: Եվ նրանց ասաց. «Հետևեցե՛ք Ինձ, և Ես ձեզ մարդկանց որսորդներ պիտի դարձնեմ»: Նրանք անմիջապես նետեցին ուռկանները և հետևեցին Հիսուսին» Մատթ.4:18-20:

«Հետևյալ օրը Հիսուսը Գալիլիա պիտի գնար. և գտնում է Փիլիպոսին ու ասում նրան. «Ի՛նձ հետևիր».... Փիլիպոսն էլ գտնում է Նաթանայելին և ասում նրան. «Նա, որի մասին Մովսեսը Օրենքում գրեց, և մարգարաներն էլ, մենք Նրան գտանք՝ Հիսուսին, Հովսեփի որդուն՝ Նազարեթից»»:

Մենք էլ ունենք մի նպատակ. ընթերցողի ուշադրությունը դարձնել դեպի Քրիստոսը:

Երբ հավատքի փոփոխությունը չի ուղեկցվում կյանքի փոփոխությունով, այդ հավատքը մեռած է, ու աշխատանքը՝ պարապ: Մարդու կյանքն ուղղել կարող է միայն Քրիստոսը:

Քրիստոնյայի ամենամեծ դժբախտությունը Հիսուսի հետ կապի խզումն է:

Հ ի ս ո ս ի ն ուղղված մի հայացքը մեր երջանկությունն է, և եթե հավատում ենք Նրան, ապա նաև՝ մեր փրկությունն է:

Ն. Ողնեսկի

«Наша дня»

շաբաթաթերթ, ԱՄՆ

ԱՏԾՈՒ ԴԱՏԱՏԱՆՆ ԻՐ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ ՀԱՄԾՈՂԻ ՀԵՏ

Գործք 9:1-5, 12:1-4, 21-23, Եբր. 11:32-38

Դիտկեալիս կայսրն (284-305թթ.) իր կառավարման ընթացքում շուրջն էր հավաքել բազում գիտնականների ու փիլիսոփաների: Նրանք բոլորը քրիստոնեության նկատմամբ լցված էին ատելությամբ և իրենց ունեցած ողջ ազդեցությունն օգտագործում էին, որպեսզի ոչնչացնեն այն կրոնը, որը նրանց համար չափազանց մաքուր էր և մշտական հանդիմանություն էր նրանց հոգիների համար: Սակայն նրանց ջանքերը զուր էին: Եվ նրանք ստիպված դիմեցին Դիտկեալիսի փեսա և համակառավարիչ Գայոս Գալերիոսին:

Այս դաժանաբարո մարդն աներոջը հանգիստ չէր տալիս, մինչև որ նա համաձայնեց, որ քրիստոնյաներին հալածեն:

Գալերիոսի պահանջով Դիտկեալիսն իրար ետևից հռչակեց երեք հրովարտակ, որոնց նպատակն էր ոչնչացնել եկեղեցու հովիվներին: Կայսրը մտածում էր, որ եթե վերացնի հովիվներին ու ուսուցիչներին, եկեղեցին ինքնըստինքյան կքայքայվի:

Սակայն տեսնելով, որ սխալվել է, նա հռչակեց չորրորդ հրովարտակը,

որով հալածանքի էին ենթարկվում բոլոր քրիստոնյաները: Մի որոշ ժամանակ հալածիչներին թվում էր, թե հաղթել են քրիստոնյաներին: Սակայն նրանց հույսերն ի դերև եղան... Նրանք կարող էին քրիստոնյաներին տանջամահ անել, ավերել նրանց եկեղեցիները, այրել գրքերը, սակայն քրիստոնեության կենդանի աղբյուրը նրանց ազդեցությունից դուրս էր գտնվում: Տերն Իր հետևորդների տանջանքներին խիստ չափ էր դրել: Քրիստոնյաների թշնամիների դատաստանը հասավ: Թվում էր՝ Աստված հաշիվ էր պահանջում թափված ողջ արյան համար:

Ողջ կատարվածի գլխավոր մեղավոր Գալերիոսն իր իշխանության տասնութերորդ և հալածանքների ութերորդ տարում հիվանդացավ մի շատ զգվելի հիվանդությամբ: Հերովդես Մեծի և Իսպանիայի թագավոր Ֆիլիպ Երկրորդի նման նրան ողջ-ողջ կերան որդերը: Դիմում էին ամենահմուտ բժիշկներին, գուշակներին, սակայն ամեն բան զուր էր: Օգտագործվող դեղամիջոցները ոչ միայն չէին օգնում, այլև խորացնում էին

Թեոֆիլաթ, 2015թ., № 2 (64)

հիվանդությունը: Ողջ պալատն այնպիսի գարշահոտությամբ էր լցված, որ նրա բարեկամներից ոչ մեկը չէր մնացել հիվանդի կողքին: Նրան բոլորը լքել էին:

Արդեն մահվան շեմին Գալերիոսը հռչակեց նոր հրովարտակ, որով դադարեցվեցին քրիստոնյաների հալածանքներն ու նրանց թույլատրվեց

ազատ դավանել իրենց հավատքը:

Հրովարտակի հռչակումից մի քանի օր հետո Գալերիոսը հոգին ավանդեց, իսկ հազարավոր քրիստոնյաներ ազատվեցին բանտերից ու հանքահորերից:

Այդպես Աստված սատարեց Իր ժառանգությանը:

ՆԱ ՓՈԽԵՑ ԻՄ ԿՅԱՆՔԸ

Ես՝ Արթուր Հովակիմյանս, ծնվել եմ 1984թ. Հայաստանում: 1994թ., երբ 9-10 տարեկան երեխա էի, մենք ընտանիքով մեկնեցինք Գերմանիայի Լայպցիգ քաղաք, որտեղ էլ դպրոց հաճախեցի ու այն ավարտելուց հետո, ավտոմեխանիկ դառնալու նպատակով, ուզում էի ուսումս շարունակել: Սակայն գերմանական անձնագիր չունենալու պատճառով չկարողացա մտադրությունս իրագործել: Ես շատ այլազգի ու այլադավան ընկերների ունեի: Մենք, կարելի է ասել, միասին էինք մեծացել: Մե-

ծացանք ու սխալ ուղիով գնացինք՝ սկսելով բռնության ճանապարհով փող հայթայթել: Մենք ծեծի միջոցով փող էինք կորզում միայն անօրինական ճանապարհով գումար վաստակողներից: Նրանք, ովքեր արդար վաստակով էին ապրում, ազատ էին մեր բռնություններից: Հետո մենք սկսեցինք ավելի ու ավելի խորանալ

մեր ընտրած մեղավոր ճանապարհի մեջ՝ ցանկանալով անուն հանել մեզ համար: Միաժամանակ մենք բռնորո՛ւ՝ ես, կրտսեր եղբայրս ու ընկերներս, սկսեցինք բռնցքամարտ պարապել: Ես 13

տարի զբաղվեցի այդ սպորտաձևով, որն ինձ շատ օգնեց իմ առօրյա խնդիրներում, որովհետև կյանքս անմասն չէր կռիվներից:

Ես հայտնվեցի տարբեր թերթերի առաջին էջերում՝ որպես հանցագործ: Հայտնվեցի նաև YouTube-ում:

Մի օր էլ, հենց մեր տան դիմաց, մեզ վրա հասան դիմակավորված մարդիկ ու բռնեցին ինձ: Մեզ մատնել էր այն անձը, ումից, սովորության համաձայն, բռնությամբ գումար էինք շորթել: Ինձ քաղբաժին տարան, որտեղ մի գիշեր պետք է մնայի ու այնուհետև բանտ տեղափոխվեի: Այնտեղ ոչինչ չկար: Ես թղթի մի կտոր գտա, վրան խաչ արեցի ու, թուղթը ջրոտելով, պատին կպցրեցի: Բանտի պահակն, առավոտյան դուռը բացելով և խաչը տեսնելով, ասաց. «Դա քեզ չի փրկի»: Ասացի՝ կտեսնես: Ինձ բանտ տարան:

Այնտեղ Հիսուսի կյանքի մասին պատմությունների գիրք կար դրված, որն ուզում էի կարդալ, բայց չէի կարողանում: Սկսեցի աղոթքներ անել: Տասը օր հետո ինձ բաց թողեցին՝ մինչև դատը: Բողոքող անձն իր ցուցմունքը ետ էր վերցրել: Դատի ժամանակ էլ դատավորը հետևյալն ասաց. «Ես գիտեմ, որ դուք մեղավոր եք, բայց չեմ կարողանում ապացուցել»: Ու մեզ ազատ արձակեցին: Դրանից հետո եղբորս ընկերոջ մոր միջոցով սկզբում՝ մայրս, հետո՝ հայրս ու մեր հարևաններն սկսեցին եկեղեցի հաճախել ու Սուրբ Հոգով մկրտվել:

Ծնողներս ինձ ասում էին, որ իրենց հետ հոգևոր հավաքությունների գնամ, բայց ես դեռ գործնական քայլեր չէի ձեռնարկում: Որոշ ժամանակ անց մեզ՝ ինձ, եղբորս ու եղբորս ընկերոջը, հազիվ համոզելով տարան Գերմանիայում անցկացվող հոգևոր կոնֆերանսին: Քարոզչությունից ես ոչինչ չէի հասկանում, բայց աչքերիցս արցունքներ էին հոսում: Ակնհայտ է, որ Սուրբ Հոգին աշխատանք էր տանում ինձ հետ: Ես դեռ չէի հրաժարվել իմ մեղավոր ճանապարհից, կյանքս ընթանում էր նորանոր ծեծկռտուքներով ու հանցավոր գործողություններով, որոնց արդյունքում ես քաղբաժանմունքում էի հայտնվում և հարցաքննության ենթարկվում:

Որոշ ժամանակ անց Հայաստան գալու անհրաժեշտություն առաջացավ, հակառակ դեպքում ինձ վտարում էր սպասում: Ու մենք Հայաստան եկանք: Ես այդ ժամանակ 24 տարեկան էի և մտքովս էլ անգամ չէր անցնում, թե ինչպիսի սուրբ ու օրհնյալ կյանք է ինձ այստեղ սպասում:

Ամեն ինչ կարծես սկսեց վախեցնող ու սթափեցնող մի մտքից. ենթադրելով, թե Աստված ինձ 80 տարեկան է տվել, ես 80-ը բազմապատկեցի տարեկա օրերի թվով՝ 365-ով, այնուհետև՝ օրվա ժամերի թվով՝ 24-ով և, մի ահռելի թիվ ստանալով, մտածում էի, թե ի՞նչ պատասխան եմ տալու Աստծուն, երբ Նա ինձ ասի. «Այդքան ժամանակ էի քեզ տվել, գոնե

Պեթրոսյան, 2015թ., № 2 (64)

մի քիչ Ինձ հատկացնեիր՝ Սուրբ Գիրք կարդայիր»։ Ես սկսեցի Սուրբ Գիրք կարդալ։ Հետո հոգևոր հավաքույթների մասնակցելու ցանկություն ունեցա։ Աստիճանաբար գիտակցեցի իմ մեղավոր վիճակը և զղջալով խոստովանեցի։

Մեղքի ծանր բեռը թոթափվեց իմ կյանքից։ Ես մկրտվեցի Սուրբ Հոգով։ Քրիստոսի սերն ու քաղցրությունը

ճաշակելով՝ հասկացա, որ թեև իմ մեղավոր անցյալում շատ բաներ եմ ունեցել, բայց երբեք չեմ ունեցել ճշմարիտ ուրախություն։ Այնուհետև, ջրով մկրտվելով, եկեղեցու անդամ դարձա ու հոգևոր ընտանիք կազմեցի։

Փառք Աստծուն, Նա փոխեց իմ կյանքը։

Արթուր Հովակիմյան

ԽՆԴՐԵՑԵ՛Ք, ՈՒ ՊԻՏԻ ՏՐՎԻ

Ուզում եմ վկայել իմ կյանքում Աստծու կատարած ամենամեծ հրաշքի մասին։

Առաջին երեխան ունենալուց հետո երկրորդին կորցրի, երբ երկու ամսական հղի էի։ Բժիշկները խորհուրդ տվեցին հետազոտվել և պարզել պատճառը՝ հետագա բարդություններից խուսափելու համար։ Վանաձորում համապատասխան հետազոտություններ անցնելուց հետո պարզվեց, որ արյանս մեջ երկու լուրջ վարակ կա՝ ցիտոմեգալովիրուս և տոքսոպլազմոզ։ Այս վիրուսները դրսևորվում են հղիության ժամանակ, ցածր իմունիտետի պատճառով, պահանջում են երկար ու ձգձգվող պարտադիր բուժում՝ առողջ երեխա ունենալու համար։

Յավալի էր ընդունել, որ ես հիվանդ եմ։ Ես չէի հավատում ու նույն հետա-

զոտությունը անցնելու համար որոշեցի գնալ Երևան՝ պատճառաբանելով, որ այնտեղ ամեն ինչ ավելի ստույգ է։ Սակայն այնտեղ էլ ստանալով նույն պատասխանն ավելի բարդ պատկերով՝ հուսալքվեցի։ Որոշեցի բուժվել։

Բուժումը բավական թանկարժեք էր։ Ես ու ամուսինս որոշեցինք դիմել եկեղեցուն, և ամբողջ եկեղեցին աղոթում էր մեր բժշկության համար։ Եկեղեցու միաբան աղոթքի պատասխանը չուշացավ։

Որոշ ժամանակ անց ես նորից հղի էի, և բժիշկներն ապշեցին՝ իմանալով նման վիրուսով հղիության մասին։ Նրանք խորհուրդ տվեցին ընդհատել հղիությունը՝ ասելով, որ նման վիրուսների առկայության դեպքում արատավոր երեխա կծնվի։ Ինքս էլ բուժաշխատող լինելով՝ քաջ գիտակ-

ցում էի, որ եթե Աստծու օրհնությունը չլիներ, ես շատ մեծ դժվարությունների առաջ կկանգնեի:

Այո, Տերը պատասխանեց ինձ ամիս շարունակվող մեր անդադար աղոթքներին ու մեզ պարզեց առողջ աղջիկ երեխա: Ծննդաբերության ժամանակ հիվանդանոցի բժիշկները, կարդալով հիվանդության պատմությունը, սպասում էին պաթոլոգիայով ծնունդ: Սակայն նրանք կարծես ապշել էին՝ տեսնելով առողջ երեխայիս: Նրանք անդադար կրկնում էին, որ դա հրաշք է, որ նման բան ուղղակի

անհնար է: Ես այդ ողջ ընթացքում իմ կողքին գգում էի Տիրոջ ներկայությունը: Տերն այնպես տեսանելի գործեց իմ կյանքում, որ ես ուզում եմ բոլորին վկայել այդ մասին:

Աղոթե՛ք, ու կտրվի ձեզ նույնպես, ինչպես որ տրվեց մեզ: Այժմ մեր բալիկը վեց ամսական է: Ժամանակ առ ժամանակ մենք նրան տանում ենք հետազոտման և, փառք Տիրոջը, երեխան առողջ է: Փառք Հիսուսին:

**Հակոբ եղբայր և Շուշան բույր
գ. Փամբակ**

ՕՐՀՆԵՑԵՔ, ՈՉ ԹԵ ԱՆԻՃԵՔ

Իմ երեխաները սովորում են դպրոցում: Նրանք շատ լավ վարք ունեն: Ուսուցիչները միշտ բարի խոսքեր են ասում նրանց խոնարհության, շնորհի և մեծերին հարգելու մասին:

Մի օր, ծնողական ժողովի ժամանակ ուսուցչուհին գժգռում էր գրեթե բոլոր երեխաներից և հանդիմանում էր նրանց ծնողներին: Հանկարծ բոլոր ծնողները միանգամից շրջվեցին իմ կողմն ու կարծես միաբերան հարցրին, թե ինչ եմ անում ես, որ իմ երեխաներն այդքան խելացի, լսող և հարգալից են: Ես անմիջապես, առանց մտածելու պատասխանեցի, որ ես նրանց համար աղոթում եմ Աստծուն և նրանց համար օրհնություն եմ խնդրում: Գրեթե բոլոր ծնողները խնդրեցին, որ ես իրենց աղոթել սովորեցնեմ: Ես պատասխանեցի. «Դուք դադարեցրեք ձեր երեխաներին անիծելը, ծնկի եկեք և Աստծուց օրհնություն խնդրեք նրանց համար ու կտեսնեք, թե ինչպես կփոխվեն նրանք»:

Ոմանք ծիծաղեցին, ոմանք էլ ասաժա շատ լուրջ ընդունեցին... Միայն Աստված գիտի, թե որ սրտում ինչպիսի հող է: Սակայն ես ցանցի...

Թեթևակա, 2015թ., № 2 (64)

ՀՆԱՄ ԱՇ ՍՎԻՏԵՐԸ

Այս կարճ, բայց ուսանելի ու պարզ պատմությունը սեփական «ես»-ն ի ցույց դնող քրիստոնյաներին ստիպում է խորհել:

Մի ծեր եղբայր այն հավատացյալներից էր, որին սիրում էին բոլորը: Նա անհաղորդ չէր մնում ոչ մեկի հոգսին, ունայնախոսությամբ չէր զբաղվում, եկեղեցու տրտնջացողներին չէր միանում, մերձավորի հաջողություններին նախանձով չէր նայում:

Նրան նախ և առաջ ճանաչում էին որպես բարեգործ քրիստոնյայի: Բայց նրա ներսում ապրում էր մի մեղավոր արատ, ինչի գոյության մասին ինքը նույնիսկ չէր էլ կասկածում: Եվ երևի այդ արատը նրա հետ գնար հավիտենություն, եթե Աստված մի երազ չուղարկեր:

Երազում ծերունին իրեն տեսնում է երկնքում՝ Հիսուսի Թագավորությունում: Երկնային Արքայության պայծառ գույները երկրային հյուրի հոգուն հանգստություն էին տալիս՝ խոստանալով վաստակած երկնային հիացում, որին նա ձգտել էր իր ողջ կյանքի ընթացքում:

Եվ տեսավ նա գահին նստած Քրիստոսին ու իր գործերի գիրքը: Հիսուսը կարդում էր այն՝ հուսալով որևէ բարի գործ գտնել:

Սակայն, ի զարմանս ծերունու,

Տերը լռում էր, որովհետև էջերը դատարկ էին: Վերջապես Նա կարդաց. «Հնամաշ սվիտեր»: Ձեռքը շարունակում էր թերթել գիրքը, սակայն ոչ մի այլ գրություն չկար:

Ծերունին արթնացավ: Դեմքը թրջվել էր արցունքներից: Այն գիտակցությունը, որ դա երազ էր, նրա սիրտը լցնում էր ուրախությամբ: «Հնամաշ սվիտեր, հնամաշ սվիտեր...» հնչում էր նրա ականջներում: «Մի՞թե միայն սվիտերը,- խորհում էր նա,- չէ՞ որ Հիսուսի անվան փառքի համար ես այնքա՛ն շատ գործեր եմ արել:

Շուտով նա հիշեց, որ բոլոր այն գործերը, որ ինքն արել էր Հիսուսի անվան փառքի համար, թեև աղոթքով էր արել, սակայն այդ մասին անպայման խոսել էր տանը, հարազատների շրջանում: Վաղ թե ուշ նրա արարքի մասին իմանում էր ողջ խումբը, ու նա ստանում էր շրջապատի հավանությունը՝ ետ մղելով Լեռան քարոզի

կարևորագույն պատգամներից մեկը. «Չգոյշ եղէք որ ձեր ողորմութիւնը մարդոց առջև չընէք՝ անոնց երևնալու համար, եթե ոչ՝ վարձք չէք առնել ձեր Հօրմէն որ երկինքն է: Ուստի երբ ողորմութիւն կ'ընես, առջևդ փող մի հնչեցներ, ինչպես կեղծաւորները...» Մատթ.6.1-4: Չնայած նա բազում անգամներ կարդացել էր այս նախադասութիւնը, սակայն բուն իմաստը նրա համար մնացել էր անհասանելի:

Պետք չէ այս մեծահասակ եղբոր մասին վատ մտածել: Նա իսկապես սիրում էր Տիրոջը և իր շրջապատի քրիստոնյաների համար լավ քրիստոնյայի օրինակ էր: Սակայն թե ինչո՞ւ էր նրա բարեգործությունների գրքում գրանցված միայն մեկ դեպք, մեր ընթերցողների համար արդեն պարզ է: Մի խեղճ ընտանիքի նվիրելով այդ մաշված սվիտերը՝ նա չէր ցանկացել այդ մասին հայտնել որևէ մեկին, սակայն Աստված չէր ուշացրել այն գրանցելը, քանի որ նվերն արված էր ամբողջ սրտով ու մարդկանց առջև չցուցադրելով:

ԼՈՒՅՍ՝ ԽԱՎԱՐԻ ՄԵՉ

Մի հավատացյալ քույրիկ, որ աշխատում էր խանութում և Քրիստոսի մասին վկայելու համար շատ էր հալածվում իր աշխատակիցներից, մի օր մոտենում է հովվին և ասում, որ ինքն այլևս ուժ չունի ու չի ուզում այդտեղ աշխատել: Հովիվը հարցնում է. «Ասա՛ ինձ, որտե՞ղ եք դուք դնում վառած մոմը»: Աղջիկն սկզբում չի հասկանում հարցը, սակայն հետո պատասխանում է. «Մենք վառած մոմը դնում ենք խավար տեղում»:

Նա այդ պահին հասկանում է, որ Աստված է այդպես ցանկանում, որպեսզի ինքը լույս լինի այդ խանութում: Հասկանալով, որ ինքը պետք է Հիսուսին, քույրիկն ավելի խանդավառված է վերադառնում տուն:

Մի քանի շաբաթ անց նա նորից է մոտենում հովվին և ասում է. «Գիտե՞ք, եղբա՛յր, այսօր ինձ մոտացավ իմ աշխատակիցներից մեկը և ասաց, որ ցանկանում է Քրիստոսին ընդունել որպես իր կյանքի Տեր ու Փրկիչ»:

Փեյրիվաթ, 2015թ., № 2 (64)

ՄԻՐԱՆ ՏԱՏԻ ԱՂՈԹՔԸ

Մա յ ի -
ս ի ն
կլրանա իմ
պ ա ն դ իս -
տության 93-
րդ տարին և
կմտնեմ 94-րդ տարվա մեջ: Թեև
եկեղեցու ամենատարեցն եմ, բայց
Պողոս առաքյալի պես ասում եմ՝ փոք-
րագույնն եմ: Ամեն առավոտ աղոթ-
քաժողովում Դավիթ թագավորի պես
Տիրոջից խնդրում եմ, որ իմ կյանքի
բոլոր օրերում Տիրոջ տան մեջ բնակ-
վեմ: Խնդրում եմ նաև, որ երբ
ժամանակս լրանա, առանց անկողին
ընկնելու վերցնի ինձ՝ անբիծ ու
անարատ:

Աղոթում եմ եկեղեցու բոլոր եղ-
բայրների ու քույրերի, զավակներիս,

թոռներիս ու ծոռներիս համար, իմ հայ
ժողովրդի համար և մանավանդ Հա-
յաստանի սահմանների համար, որ
մեր զինվոր բալիկները խաղաղու-
թյամբ ծառայեն և ողջ-առողջ վերա-
դառնան իրենց օջախները: Խնդրում
եմ իմ բոլոր տարեց քույրերին ու
եղբայրներին, որ Տիրոջը ծառայեն
աղոթքով ու ծոմապահությամբ՝ Ամնա
մարգարետուհու պես, Տիրոջ տնից
չզատվելով:

Սիրան տատը, լինելով Չա-
րենցավանի եկեղեցու ամենատարեց
անդամը, միշտ ամենաառաջիններից
է մտնում եկեղեցի: Նա երբեք չի
ուշանում հավաքույթից և մասնակցում
է բոլոր աղոթքաժողովներին:

ք. Չարենցավան

*Դու ունեցիր հավատք և հույս,
Հույսն է կյանքը, անտարակույս:*

*Թե միաբան լինես հոգով,
Կյանքդ կանցնի խաղաղ հոգով:*

*Սիրտդ թող միշտ մաքուր լինի,
Այն տաճարն է Տեր Հիսուսի:*

*Հավերժական կյանքին հուսա,
Հիսուս Արքան այդ քեզ կտա:*

*Մեծաբարո՝ ազնիվ վարքով,
Դու պարծեցիր միայն Ասրծով:*

*Նախանձավոր Ասրծուց կառչի՛ր,
Հոգիդ շիրակ ու սուրբ պահիր:*

*Մեծահոգի մարդն է արդար,
Կանգնում է միշտ խեղճին սարար:*

*Ներսէ՛ հոգիդ լցվի բարին,
Որ բարություն տա անխառնին:*

*Ազնիվ մարդը մեղսագիրակ
Միշտ անում է հոգին շիրակ:*

*Երբ նորոգված զգաս դու քեզ,
Էլ հին մարդուն դու չհիշես:*

Կորյուն Եղվարդեցի

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատարար Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Նովիանևու 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արեց, որ ով
Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26
Էրեբունի	093-53-43-68
Կենտրոն	093-53-25-26
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80
Նորքի մասիվ	099-56-65-44
Շենգավիթ, Չարբախ	094-84-39-84
Չերեմուշկա	093-83-71-31
Քանաքեռ, Ջեյթուն	093-53-25-26
3-րդ մաս	094-52-96-59

Շրջաններ

Արմավան	094-34-75-91
Ալավերդի	094-30-80-40
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70
Արարատ	094-20-60-36
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22
Արմավիր	077-84-45-05
Արտաշատ	093-72-48-88
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61
Գավառ	093-68-84-92
Դիլիջան	093-18-77-33
Եղեգնաձոր	077-40-26-24
Զանգեզուր	094-00-94-08
Էջմիածին	093-88-68-74
Իջևան	098-99-55-84
Հրազդան	094-22-33-15
Ղարաբաղ	094-00-94-08
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64
Մարտունի	093-86-30-13
Նոյեմբերյան	094-92-01-90
Շիրակի մարզ	099-30-79-69
Չարենցավան	093-28-64-13
Սպիտակ	094-92-00-60
Սևան 1	093-53-25-26
Սևան 2	077-99-45-48
Վանաձոր	094-92-00-03
Վանաձոր	093-08-71-29
Վարդենիս	094-91-44-80
Վեդի	094-03-26-16
Տաշիր	093-09-84-33
Տավուշ	093-43-72-33

Ամիրբեկյան Հրահատ
Բարսեղյան Մնացական
Ամիրբեկյան Հրահատ
Սահակյան Վարդան
Ղազարյան Ահարոն
Գրիգորյան Եփրեմ
Ղազարյան Մամիկոն
Վարդանյան Անդրանիկ
Ամիրբեկյան Հրահատ
Մանջիկյան Անդրանիկ
Զաքարյան Սամվել
Դավոյան Վալերի
Այդինյան Լևոն
Գասպարյան Միշա
Ներսիսյան Նորիկ
Փիլոյան Պողոս
Այվազյան Վազգեն
Համբարձումյան Վաչագան
Վարդանյան Անդրանիկ
Թովստյան Ստյոպա
Մանուկյան Վարուժան
Սահակյան Սասուն
Մարտիրոսյան Արզուման
Մարդյան Սիեր
Հովակիմյան Ռոբերտ
Մարգարյան Լևոն
Օհանյան Աշոտ
Մարդյան Սիեր
Հարությունյան Սուրեն
Հարությունյան Մելսիկ
Արշակյան Մելիք
Նավասարդյան Ռուբեն
Դարմանյան Գրիշա
Հայրապետյան Գևորգ
Վարդանյան Մարտուն
Ամիրբեկյան Հրահատ
Սարգսյան Աշոտ
Խաչատրյան Արտակ
Նազարյան Ավետիք
Նշանյան Տոլիկ
Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Սուքիասյան Նորիկ
Օհանյան Արթուր

ԱՍՏՎԱԾ ԻՍԿԱՊԵՍ

ሀኪቦበሆት ደቴጋ

Սակայն Աստուած իր սերը որ մեր վրայ ունէր՝ յայտնեց,
երբ դեռ մեղաւոր էինք:

Հռովմեացիս 5:8

Այս բանին մէջ է սէրը, որ ո՛չ թէ մենք սիրեցինք Աստուած, հապա որ անիկա մեզ սիրեց ու իր Որդին դրկեց մեր մեղքերուն քաւութիւն ըլլալու:

U žnyh.4:10

Քանզի ձեզի համար ծրագիրս գիրեմ, կ'սէ Տէրը, ծրագիր մը բարօրութեան եւ ո՛չ չարիքի, ձեզի ապագայ մը եւ յոյս մը տալու:

Երեմիայ 29:11

Ասով գիրքանք Քրիստոսին սէրը, որ անիկա իր կեանքը մեզի համար փուշւ. մենք ալ պարտաւոր ենք մեր եղբայրներուն համար փալ մեր կեանքը:

Uzunluk 3:16

Շատ են սքանչելիքների, որոնք դուն ըրեր ես, Ո՛վ իմ Աստուածս: Մեր վրայ ունեցած խորհուրդների մէկը չի կրնար կարգաւ պատմել քու առջեւդ. պիտի պատմէի ու խոսէի, բայց համբանքէն աւելի շատ են:

Μαθηῶν 40:5